

חומר שני ולדות. אם זה זכר מיישין דלמא נקבה הוה ההוה דשליא
ותפס לזכר ולנקבה ולרנן דלמרי המפלת מיה ועוף איט ולד ממי
חומר איכא כהאי ולד מתמרק ענה לממר ליכא זוס ולד ואין לה
דס עובד ורביי חומר דליה ומסוס שליא מתמרק לה שנוטיס:

חומר שני ולדות. פי' הקונטרס לר"מ דכחיה ושף טמאה לרה
אי חומר ז' ולדות אם היה ועוף הם זכר היבין לה
חומר שליא דמספקין בנקבה לטומאה וחומר מיה ושף נקבה
דטמא אין ולד בשליא וקשה לר"מ ז' מיה ושף זכר אמאי מספקין שליא

20 x מ"י פ"י מהל'
אפורי ביטה הע"י
פגמ לאון קול [טוסי"פ
י"ד ב"י קול פ"יין:
20 ב"ג מ"י שם הי"ד
פגמ שם טוסי"פ
י"ד פ"י קול פ"י:
20 ר"מ פ"י פ"ג מ"י
טומאה מת מ"י:

הגרות הב"ח
(6) ב"ג' דרב שינה אמר
ר' זאבן פשה: (2) טע
אמר רבא לטמאה: (3)
(2) רש"י ד"ס ח"פ ז'
ז"ס ז' יומים כסף מה: (1)
(2) ח"ב ד"ס מ"י פשה
ו"י ומתה כל טומאה
ו"י: (2) ב"א"י פ"ג כל
כשאי והתבטל ט"ו:

פ"י פ"ג ור"ח
[לקמן פ"ג:]

[פי' נלל הוא פתח שוקף
והי' פתח שוקף נלל]

גליון הש"ס
ב"ג' אמר לן א"ר חזק
פ"י. ג' ע"ל טו פ"ג:
רש"י ד"ס כ"ג ו"י
דנטלי פתח ש"ק ו"י
פ"ג: תוס' ד"ס ח"א
כ"ג ו"י פ"ג פ"י. לקמן
ל"ג פ"ג פ"ג פ"ג פ"ג:

פ"ג

חומר שני ולדות. חומר שני ולדות *שאני אומר שמא נטח
שפיר של שליא ונטח שליא של שפיר
תויבתא אמר רבה בר שילא אמר רב
כרנה אמר שמואל מעשה ותלו את השליא
בולד עד עשרה ימים יולא אמרו תולין
אלא בשליא הבאה אחר הולד אמר רבה
בר בר חנה אמר רבי יוחנן 'מעשה ותלו
את השליא בולד עד כ"ג ימים אמר ליה רב
יוסף עד כ"ד אמרת לך אמר רב אחא בריה
דרב עורא (6) א"ר יצחק מעשה ונשתנה
הולד אחר חבירו ל"ג יום א"ל רב יוסף
ל"ד אמרת לן הניחא *למאן דאמר יולדת
לחשעה יולדת למקפיעין משבתת לה אחד
נגמרה צורתו לסוף שבועה ואחד נגמרה צורתו
לחלתת חשעה אלא למ"ד יולדת לחשעה
אינה יולדת למקפיעין מאי איכא למיטר
איפך שמועתתא ל"ג לשליא כ"ג לולד א"ר
אבין בר רב אדא אמר רב מטעם איש כפר
שעריאמרי לה בית שערים מעשה ונשתנה
ולד אחד אחר חבירו ג' חדשים וררי הם
יושבים לפניו בבית המדרש ומאן נינהו
*יהודה וחזקיה בני רבי חייה והא אמר רב
אין אשה מחעברת וחורת ומתעברת אמר
אב"י טיפה אחת היתה ונתחלקה לשתיים
*אחד נגמרה צורתו בתחלת ו' ואחד בסוף
ט': שליא בכית הבית טמא : חנו רבנן
*שליא בכית הבית טמא לא שהשליא ולד
אלא שאין שליא שאין ולד עמה דברי רבי
מאיר רבי יוסף ורבי יהודה ורבי שמעון
מפרדין אמרו לו לרבי מאיר אי אתה מודה
שאם הוציאנוהו בספל לבית הדיצון שהוא
טהור אמר להן *אבל ולמה לפי שאינו
אמרו לו כשם שאינו בבית הדיצון כך אינו
בבית הפנימי *אמר להן אינו דומה נמוק פעם
אחת לנמוק ב' פעמים יתיב רב פפא אחר
דרב ביבי קמיה דרב הפגנא ותיב וקאורי
מאי טעמא דרבי שמעון קמיה כל שומאה
שנתערב בה טמין אחר בטלה אמר להו
רב פפא היינו נמי טעמייהו דרבי יהודה ורבי
יוסי אדכו עליה מאי שנא פשימא אמר רב
פפא אפילו כ' כי הא מילתא לימא איניש ולא
גשתוק קמיה רביה משום שנאמר *אם נבלת
בהתנישא ואם זמית יד לפה ואודא רבי שמעון
פרידה

שאני אומר. ולד היה עם השליא
וימנח שפיר של שליא: שפיר. ולד:
ושמא נטח שלייתו של שפיר. לטמר
ותלייתו של זה שלפניו מינח חו אינה
על הוולד ואינה קשורה בו. קמני מיהא
חמנ שקשורה עמיה: תויבתא. דרבי
דלמך דבן שאט שאלת: אחר הולד. אל
ימה שליא קודם חוסקין ללמך: הניחא
למ"ד כ"ד. פלוגמיהו לקמן פ"ג ב"ג
כתיס (ח"פ ז'): לטוף ז'. יום או
יומים (2) חמ"ד ח"פ ז' כסופו דמי:
ואחד לחלתת חשעה. יום אחד נדמס
דכו להו ל"ג: אלא למ"ד אינה יולדת
למקפיעים היכי משבתת לה. מרבייהו
בנדש השפיעי ליכא לממר דנדש כולי
האי לא הוה זוס וז' לטוף ז' חה לטוף
ט' עפי ליכא זוס ז' חה ב"ג לא
מי ומדקרי להו ולד ולא נפל מכלל
דבני קיימא מינה: איפוך שמעתא.
דר' יוחנן: כ"ג לולד. משבתת לה
דלמד נגמרה צורתו למלת ז' וחד
לטוף ז' פ"ג לטוף ז' יולדת ל' יולדת
למקפיעין: האמר מר כ"ד. קס"ד ג'
חדשים לא משבתת לה א"ל"כ נמטערה
ז' חה ז' ז' לבית הדיצון. לבית אמר
שפיה טעור: אבל. ח"כ: אמרו לו
למה. מאי שנא בית ראשון דמטמית
ליה אמר להו לפי שאינו הוולד
וטלטיהו נמוק: מ"ט דר"ש. נהי
דמקו מ"מ כל גופו של מת כאן הוה
וה"ל כרקב וכנל [בכ"ר המה שנימוק
ועשה לימה סרוה]: ממיין אחר.
אפי' ממין טומאה אם אינה שזה לה
כטלה: אחיבו עליה. אמרו ליה פשימא
מאי שנא טעמייהו טעמייהו כולה מדא
מילתא אמר: אפי' כ' כי הא מילתא.
דלמח ליד חוכא: לימא איניש.
ללנח ממון דכרו אמר ליה טעמא:
ולא לישתוק. ולימא מסכרנא ליה:
אם נבלת. עמק על ד"ח סוף
להתמסר: ואם זמית. ושמק סוף
לשולין: מלא תרוד. ק"פ: רב.
קטובים של מת חה שיעורו לטמא
כאלה הלכה למסא מסיני: א"א.
אף על גב דרובא רבא ז' אפשר
למקוס שנפל העפר של מהא גרגר
של רבא ב"ן שני גרגרים של עפר
ונפל כרקב ונזיר לו שיעור דמרה:
פרידה

ר"ס פ"ג. ימות ט"ו
[לקמן לה: כטות כ]

[לקמן פ"ג. ימות ט"ו]

[ימות ט"ו]

שם פ"ג הי"ד פ"ג פ"ג

[פ"ג ק' ס"ב]

[ב"ג ט"ו ז']

למעמה דתניא 'מלא תרוד רבא שנפל לתוכו עפר כל שיהו טמא ורבי שמעון
מטהר מאי טעמא דרבי שמעון אמר (3) רבה אישבתנינהו לרבנן דבי רב
דיחבי וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פירות עפר על פירות אחת של
רבקב וחסיר ליה ואמינא לזו אדרבה א"א שלא ירבו שתי פירות רבא על
פירותה

זורה שנקרף במייהו והתכלכל ערופו לר"ש אף צבית הראשון ומד"ל נמי ז' לאיכה דלא נמנח
מאוס כבטל אלא רזאיו טמא מטעם מה שלם וכשי נמי ר"ל שלם כצורתו ושא ר' אמרתי פליגי עליה כבטל זורה אף כשי שיהא שלם וה"ל
למאי דס"ד דרבי שמעון מטהר אף צבית הפנימי מאוס כבטל משהו היכי קמיני כצביתא כשם שאיני צבית החיטין כך איני צבית
הפנימי מאוס כבטל משהו הלא גם לרבי שמעון לא נחשב טעם צבית הפנימי כמו צבית החיטין אלא דמטהר מאוס כבטל משהו ויש למר
ד"ה' כשם שאלתה מודה צבית החיטין שנימוק כך יש לטהר צבית הפנימי מאוס כבטל משהו דאין כאן מה שלם וה"ל תחמך כגור פרק
כ"ג (דף י"ג) דפריך על המת ועל כוית מן המת נזיר מנגלה על כוית מן המת מנגלה על המת לא כ"ש ומתני לא נזכרה אלא דמתי שאין בו כוית
בשר ולא דמתי אבריו בניין אמאי לא מטי בשליא שאינה מטמא אלא שלם וי"ל דשליא לא מקריא מת א"ל הייט הא דמתי החס: נגליין

פריד עפר על פירות אחת. (ב"ג) [ש"ל] רבא ורבי א"ר. וח"כ דמי' ליה לך דרבה דר"ב לא פסיד ר"ש אלא כפלא תרוד מטעם דחסר ליה כשרה שני פרידי עפר על פירות אחת של רבא אבל בשני תרודין של
רבא לא היה פסיד כשכיל עפר כל שיהו שני שלם לטוב ורבה נמי לא עסקין ואיכה בהאי שפיר כמה חזים דכי כפלי' מי ליה כל שיהו פסד אבתי נשתייר בו כוית נצל ופירא שיעור בבית כראמתין בגור פרק כ"ג
ואח"כ לא אסיק ארעיהו שיהו הפסד פסיד כרוב הלכך נ"ל ד"ל (לפ"י) [ש"ל] השליא לא תורה בשר ולא תורה עופות ולא תורה נבל דרוא מוחל שקטר כדאמרינן בגיור אלא מטעם של התא שלם שיהו כ"ש
אסתי' ליה כראמתין בגור פרק כ"ג דקניי בטלה על התא ועל כוית מן התא ופרך על כוית מטעם בטלה על כו' לא כו' לא כו' וספני לא נזכרת אלא לפת שאין עליו כוית בשר או נבל שלם נחשורו אבריו בגיורין
מטעם אפי' ז' לא נא ככלל אדם כיון דישנו לפת שלם מטעם וכן מטעם לקמן שנתכללה צורתו ופירא ויהי ליה ליש לקיש שיהו כפ"ל כרוב כראמתין
מטעם כבטל צורה אלא לא מטעם ז' מטעם בשר נצל דא' והה עליה (ראית ביה) תורה בשר ונצל לא היה פסיד כבטל צורה אלא מטעם פת שלם כעלמא שפסא וסור"ל נשפט ל' יוחנן דרבה לא פליגי והשתא
דבי לך דסלא תרוד רבא רבין שנתכלל מטעם כל שיהו ואיני פת שלם בצר ליה שיעוריה ו' אפ"ל פליג עליה בהא דרבה דאין פסיד שישו ונתכלל מטעם כל שיהו בבית הדיצון נמוק כו' לא רבין שנתכלל
ו' ששטן קס"ל כ"ג שיש למר בבית הדיצון סוסת שנתכלל כו' כך וכל למר בבית הפנימי סוסת שנתכלל: מטעם שפיר: כ"ל תרוד רבא. פ"רש"י דרש"ה לא פסא כבצע פסום דאין נזעו וחדו ונזעו. וקשה
דא"כ כאלא חסר נמי לא ליפסי למ"ד כוטהר דרובא דאין סוריל ודודו ומאילי ודחא אסרינן: דסלא תרוד פסא בפסא ובטל אבל לא כבצע אלא כך הלכה למסא פסדי:

כוסף רש"י חומר שני ולדות. דמקפיעין טמא היה בשליא זו ולד גמור נקבה ותפס עליו לנקבה, ואפילו בלדיה ייבשמה טמאה שנוטיס כדון נקבה מתמת ספק ולד אמר, וגם חומר של זה נעיל עליה ותמך ולד זה
תפס עליו ולד היה כזו ולד אמר זו אינה ולד ואין לה שום ימי טוהר, והייט חומר שפסל לא נמלא זה עמה ק"ל נמקת דנה (כ"ד): המפלת שליא מפס לזכר ולנקבה וספסל זה מיהא ימי טוהר של זכר,
דאין שליא כלה נבל ולד אין לו ימי טוהר (ש"ל). והוא היה ולד גמור, ושתה נמנח שפיר של שפיר זה, ושלם זה לא עלה חסר. אינה יולדת למקפיעין.
אלא חתמתה אולמיה על שאלתיה ויהי עליה